

ΑΘΗΝΑ 2004
Ο ΑΚΗΡΥΚΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΘΗΝΑ 2004
Ο ΑΚΗΡΥΚΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2004

Ο ΑΚΗΡΥΚΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Συγγραφέας: Κώστας Μπακούρης

Διόρθωση: Νεύτων Χέλμης

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Κώστας Μπακούρης

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52, Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 210 2816134

e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-085-4

Αφιερώνεται σε όλους τους συνεργάτες μου της κρίσιμης πρώτης περιόδου της ολυμπιακής προετοιμασίας, σε όλους εκείνους που δούλεψαν σκληρά και αποτελεσματικά για να μπουν τα θεμέλια της οργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Το έργο και η προσφορά τους δεν έχουν αναγνωριστεί όσο θα 'πρεπε. Κι ωστόσο συνέβαλαν καθοριστικά σε μια προσπάθεια που έδωσε στην Αθήνα, στην Ελλάδα, «χρυσό μετάλλιο» για την άρτια φιλοξενία των Αγώνων στη χώρα που τους γέννησε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Αντί προλόγου</i>	9
A. Στο μάτι του κυκλώνα.....	13
B. Ημερολόγιο καταστρώματος.....	37
1998.....	39
1999.....	60
2000.....	95
Γ. Εκ θεμελίων.....	121
<i>Αντί επιλόγου</i>	139

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τον Ιανουάριο του 1998, αναλαμβάνοντας την ευθύνη της διοργάνωσης του «μαραθωνίου» *Αθήνα 2004*, ξεκίνησα κυριολεκτικά από το τίποτα. Δεν διέθετα ούτε γραφεία ούτε προσωπικό ούτε κονδύλια, το νομικό πλαίσιο δεν ήταν έτοιμο, για υποδομές και οργανογράμματα ας μη μιλάμε. Δεν υπήρχαν καν η γνώση και η εκπαίδευση που απαιτεί ένα τέτοιο εγχείρημα. Ήταν μια πρωτόγνωρη και γιγάντια πρόκληση σε ένα παρθένο τοπίο.

Στις 4 Ιουλίου 2000, παρέδωσα στη νέα διοίκηση μια άρτια οργανωτική δομή. Στελεχωνόταν από ένα καλά εκπαιδευμένο και αφοσιωμένο προσωπικό. Διέθετε καθορισμένους στόχους, χρονοδιαγράμματα και προτεραιότητες. Μια οργάνωση υψηλού φρονήματος και απόδοσης. Θεμελιώδη κεφάλαια όπως το Broadcasting (η τηλεοπτική κάλυψη των Αγώνων) και η Φιλοξενία είχαν κλείσει. Το θεσμικό πλαίσιο είχε τροποποιηθεί ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες. Η ψυχοφθόρα διαδικασία ωρίμανσης των ολυμπιακών έργων είχε ουσιαστικά τελειώσει. Σε όλους τους άλλους τομείς προετοιμασίας είχαν μπει γερά θεμέλια. Είχε γίνει δουλειά βάθους και ουσίας.

Χτίσαμε μια Οργανωτική Επιτροπή που διακρίθηκε –και αναγνωρίστηκε– για τον επαγγελματισμό και τη διαφάνεια της λειτουργίας της. Παλεύοντας εν τη γενέσει της με τις δυσκαμψίες του ελληνικού κράτους και τις ιδιοτροπίες του πολιτικού

προσωπικού, ήταν φυσικό να επικριθεί για καθυστερήσεις. Ποτέ δεν κατηγορήθηκε για σκάνδαλα, παράνομους διαγωνισμούς ή ευνοιοκρατικές προσλήψεις. Τα στελέχη που είχα επιλέξει παρέμειναν στην οργάνωση και μετά την αποχώρησή μου. Αποτέλεσαν βασικούς συντελεστές της επιτυχίας των Αγώνων το 2004 και πολλοί εξ αυτών χρησιμοποιήθηκαν ως σύμβουλοι σε μεταγενέστερες επιτροπές οργάνωσης Ολυμπιακών Αγώνων. Το λέω με υπερηφάνεια. Με υπερηφάνεια θυμάμαι εξάλλου κάθε συνεργάτη που εκπαιδύσαμε, εμπνεύσαμε, αξιοποιήσαμε. Η διάπλαση ικανών ανθρώπων είναι η σημαντικότερη παρακαταθήκη σ' έναν τόπο.

Η λαμπρή διεξαγωγή των Αγώνων της Αθήνας συνιστά, αναμφίβολα, έναν πραγματικό άθλο. Τόσο μεγάλο και πολύπλοκο ήταν το εγχείρημα. Για να πραγματοποιηθεί απαιτήθηκαν 7 αθηφορικά χρόνια, βήμα προς βήμα, μέρα με τη μέρα. Εργάστηκαν σκληρά γι' αυτό δύο διοικήσεις και όλο το ανθρώπινο δυναμικό της ολυμπιακής προετοιμασίας, στρατευμένοι σε ένα εξοντωτικό πρόγραμμα, αντιμέτωποι με καθημερινές δυσκολίες. Η οργάνωση των Αγώνων του 2004 ήταν, εξ αντικειμένου, ένας άθλος συλλογικός και όχι προσωπικός. Όποιος επιχειρεί να τον μονοπωλήσει δεν αδικεί όλους τους άλλους – αδικεί, εν τέλει, τον εαυτό του.

Διόλου δεν υποτιμώ τη σκληρή δουλειά και το έργο που επιτέλεσε η Γιάννα Αγγελοπούλου, η οποία με διαδέχθηκε στο τιμόνι της Οργανωτικής Επιτροπής του 2004. Η επιτυχία των Αγώνων οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και στην ίδια. Δικαιούται να νιώθει υπερήφανη – και συγχρόνως αδικημένη... Αλλά, το επαναλαμβάνω: το πολύπλοκο εποικοδόμημα μιας Ολυμπιάδος χρειάζεται γερά θεμέλια. Η επιτυχημένη ολοκλήρωση του εγχειρήματος δεν θα ήταν εφικτή αν είχε ξεκινήσει το καλοκαίρι

του 2000 σε μηδενική βάση. Χωρίς το ουσιαστικό και επίμοχθο έργο υποδομής που είχε παραχθεί μεταξύ 1998 και 2000, η διαδρομή προς το 2004 δεν θα είχε στεφθεί με τόση επιτυχία. Αυτό επιχειρώ να τεκμηριώσω στις σελίδες που ακολουθούν.

Τα δύομισι χρόνια της θητείας μου ήταν ένα οδοιπορικό σε κακοτράχαλο έδαφος, προς έναν υψηλό εθνικό στόχο. Κάποιες στιγμές ένιωσα ως άλλος Σίσυφος! Καμιά στιγμή δεν κατέθεσα τα όπλα. Δουλέψαμε, κι εγώ και όλοι οι συνεργάτες μου, με αυταπάρνηση αλλά χωρίς αυταρέσκεια. Θέλαμε να κερδίσουμε χρόνο, όχι τις εντυπώσεις. Είχαμε να υπερπηδήσουμε πάμπολλα εμπόδια: τις ανεπάρκειες της κρατικής μηχανής, τις πολιτικές ιδιοτέλειες, τις προσωπικές ίντριγκες. Χρεωθήκαμε το δημόσιο κόστος καθυστερήσεων στην κατασκευή των ολυμπιακών εγκαταστάσεων, που δεν ήταν δική μας άμεση ευθύνη, ενώ δεν αναγνωρίστηκε το δημόσιο όφελος από την τεράστια πρόοδο που επιτελέστηκε έγκαιρα στο οργανωτικό σκέλος της προετοιμασίας. Ο μύθος της νικηφόρας διεξαγωγής των Αγώνων χτίσθηκε με άλλα πρόσωπα και άλλα υλικά...

Ανατρέχω στις μέρες εκείνες χωρίς νοσταλγία και χωρίς πικρία. Προσέφερα πολλά, υπέμεινα πολλά, αλλά πρωτίστως αποκόμισα πολλά από μια εμπειρία για την οποία αισθάνομαι τυχερός που μου δόθηκε. Τα όσα ακολουθούν αφηγούνται μια προσωπική ιστορία και μια συλλογική προσπάθεια. Φιλοδοξούν να φωτίσουν άγνωστες πτυχές, όχι να ξύσουν πληγές. Αποτελούν μια έντιμη –δηλαδή στοιχειοθετημένη– αναφορά συνθηκών, συμβάντων και πεπραγμένων. Δεν ρίχνω βέλη σε όλους τους άλλους προκειμένου να κρατήσω τις δάφνες για τον εαυτό μου. Είναι η αλήθεια μου, γραμμένη λακωνικά, χωρίς φόβο, πάθος ή υστεροβουλία.

Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή.

A. ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ

Η ανάθεση

Το πρωινό εκείνο της 15ης Ιανουαρίου 1998 βρισκόμουν στο La Chaux-de-Fonds, μια μικρή πόλη της γαλλόφωνης Ελβετίας και γνωστό κέντρο παραγωγής ρολογιών. Ήμουν σε μια μεγάλη εργοστασιακή μονάδα παραγωγής μπαταριών υψηλής τεχνολογίας, όπου προήδρευα σε μια σειρά παρουσιάσεων για τα αποτελέσματα της περασμένης χρονιάς και τους στόχους αυτής που ξεκινούσε. Με διέκοψαν κάποια στιγμή για να μου πουν ότι είχα επείγον τηλεφώνημα από την Αθήνα, από το γραφείο του πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη. Μίλησα με την ιδιαιτέρα του: «Ο Πρόεδρος θα ήθελε να σας δει το συντομότερο δυνατόν. Πότε μπορείτε να έρθετε στην Αθήνα;» Συμφωνήσαμε να είμαι τη Δευτέρα 19 Ιανουαρίου στις 7 μμ στο Μαξίμου.

Το τηλεφώνημα με αιφνιδίασε, αλλά δεν με εξέπληξε. Δύο μήνες νωρίτερα, στην Αθήνα, τρώγοντας ένα μεσημέρι με τον αείμνηστο Θόδωρο Καρατζά, συνεργάτη και φίλο παλιό, είχε έρθει η κουβέντα στους Ολυμπιακούς Αγώνες που μόλις είχε κερδίσει η Αθήνα. «Θα σε ενδιέφερε» με ρώτησε «να γυρίσεις στην Ελλάδα και να εμπλακείς στην προετοιμασία των Αγώνων;». Του απάντησα ότι δεν το είχα σκεφτεί, αλλά θα το έβλεπα θετικά αν ήταν να αναλάβω σημαντικό ρόλο. Το είπα με την αυτοπεποίθηση ενός επιτυχημένου και αναγνωρισμένου τεχνοκράτη-μάνατζερ. Ήμουν από το 1986 πρόεδρος Ευρώπης μιας πολυεθνικής την οποία παρέλαβα ζημιογόνα με 200 εκατ. δολάρια τζίρο, και μέσα σε 10 χρόνια έφτασε να γίνει κερδοφό-

ρα και leader στον τομέα της, με 17 εταιρείες, 6 παραγωγικές μονάδες και πωλήσεις που άγγιζαν το 1 δις δολάρια. Η πολιτική της εταιρείας προέβλεπε αποχώρηση των ανώτατων στελεχών πριν από τα 65, και προετοίμαζα ήδη τη διαδοχή μου σε τρία χρόνια. Συνεπώς μπορούσα να παραιτηθώ χωρίς να δημιουργηθεί πρόβλημα. Ωστόσο είχα ξεχάσει τη συζήτηση αυτή μέχρι που ήρθε το τηλεφώνημα-πρόσκληση από την Αθήνα.

Τα λίγα 24ωρα μέχρι την προγραμματισμένη συνάντηση ήταν φορτισμένα με ένα αίσθημα προσμονής, ανάμεικτο με προβληματισμούς: θα σήμαινε μια ριζική αλλαγή ζωής αν αποδεχόμουν την πρόταση. Πήρα το αεροπλάνο την ίδια μέρα της συνάντησης και, με ταξί κατευθείαν από το αεροδρόμιο, έφτασα στο πρωθυπουργικό μέγαρο 20 λεπτά νωρίτερα, στις 18.40'. Η Ηρώδου του Αττικού ήταν έρημη. Δεν με είδε κανείς να μπαίνω στο Μαξίμου. Μάλλον η συνάντηση είχε οριστεί την ώρα εκείνη για να αποφύγω τους δημοσιογράφους.

Στην είσοδο με περίμενε κάποιος που με συνόδευσε σε μια μεγάλη αίθουσα αναμονής, απέναντι από το πρωθυπουργικό γραφείο. Στο βάθος καθόταν ένας άγνωστός μου κύριος, ο οποίος μου συστήθηκε: «Στράτης Στρατήγης, πρόεδρος της “Αθήνας 2004”». Ο διορισμός του, με πληροφόρησε, είχε ανακοινωθεί στις αρχές Ιανουαρίου. Δεν το γνώριζα, καθώς δεν είχα επαφή με την ελληνική καθημερινότητα. Δεν προλάβαμε όμως να πούμε τίποτε περισσότερο, γιατί μας οδήγησαν στο γραφείο του πρωθυπουργού.

Ήταν η πρώτη μου συνάντηση με τον Κ. Σημίτη. Έμελλε να ακολουθήσουν πολλές. Εκείνη την πρώτη φορά, μετά τις τυπικές φιλοφρονήσεις, με ρώτησε να του πω λίγα λόγια για

τον εαυτό μου και την καριέρα μου. Με άκουσε προσεκτικά. Μετά μου είπε ότι πρόκειται για τη θέση του Διευθύνοντος Συμβούλου της εταιρείας που θα είχε την ευθύνη προετοιμασίας των Ολυμπιακών Αγώνων: «Αναζητώ έναν καταξιωμένο manager με διεθνή εμπειρία, που να μην έχει σχέση με την πολιτική και να είναι ακέραιος». Απάντησα ότι για να με καλέσει προφανώς εγνώριζε το βιογραφικό μου και πρόσθεσα ότι η θέση, η πρόκληση με ενδιέφερε. Στο τέλος της συνάντησης που διήρκεσε λιγότερο από μία ώρα, ο κ. Σημίτης με ευχαρίστησε λέγοντάς μου ότι θα με ειδοποιήσει σύντομα για την απόφασή του. Τον ευχαρίστησα κι εγώ και έφυγα αφήνοντας πίσω τον Στρ. Στρατήγη.

Δεν περίμενα ούτε δύο ώρες. Λίγο πριν τις 10 μού τηλεφώνησαν από το γραφείο του πρωθυπουργού. Πήρε ο ίδιος το τηλέφωνο κι ήταν σύντομος: «Κύριε Μπακούρη, προσλαμβάνεστε για τη θέση του διευθύνοντος συμβούλου. Για τις λεπτομέρειες θα σας ενημερώσουν αύριο οι σύμβουλοί μου. Καλή επιτυχία». Με καληνύχτισε πριν καλά καλά προλάβω να τον ευχαριστήσω. Ο κύβος ερρίφθη, ο κύβος ερρίφθη, έλεγα μέσα μου – λίγο αμήχανα, λίγο αυτάρεσκα, υπερήφανος και συγχρόνως μουνδιασμένος. Μοιράστηκα το μεγάλο νέο μόνο με τους δικούς μου. Το επόμενο πρωί με πήραν από το γραφείο Τύπου του πρωθυπουργού για να μου ζητήσουν ένα βιογραφικό εν όψει της σχετικής ανακοίνωσης. Τους το έστειλα από τη Γενεύη, όπου επέστρεψα την ίδια μέρα.

Ο διορισμός μου ανακοινώθηκε στις 23 Ιανουαρίου 1998 και προκάλεσε μεγάλη έκπληξη. Το όνομά μου ήταν γνωστό μόνο σε κάποιους κύκλους της επιχειρηματικής κοινότητας. Ειδικά για τα Μέσα Ενημέρωσης ήμουν παντελώς άγνωστος και βάλθηκαν να ερευνούν για μένα με τη συνήθη αδιακρισία: τηλε-

φωνήματα στον αρχιεπίσκοπο και τον παπά της ενορίας στη Γενεύη, σε φίλους, γνωστούς και αγνώστους της πόλης, για να μάθουν τι σόι άνθρωπος είναι αυτός ο Μπακούρης. Τη δημοσιογραφική αυτή θύελλα τροφοδοτούσε και η απογοήτευση διαφόρων υπουργών της κυβέρνησης, που προωθούσαν τους δικούς τους εκλεκτούς, ή μνηστήρων που προέρχονταν από την ομάδα διεκδίκησης... Αυτά, εννοείται, τα έμαθα αργότερα.

Οι αντιδράσεις στον δικό μου κύκλο ήταν αντίστροφες. «Πού πας να μπλέξεις;» μου έλεγαν οι περισσότεροι φίλοι και γνωστοί. «Θα σε κατασπαράζουν τα συμφέροντα και η γραφειοκρατία. Θα σε ρίξουν στο λάκκο με τα φίδια» μου είπε χαρακτηριστικά μια φίλη από την Αθήνα με πείρα των πολιτικών διαδρόμων. Κατάφεραν να με προβληματίσουν, αλλά όχι και να με αποθαρρύνουν. Δύσκολες καταστάσεις είχα αντιμετωπίσει πολλές φορές στη ζωή μου. Είχα συνηθίσει να βλέπω τα εμπόδια ως προκλήσεις. Κι αυτή η πρόκληση ήταν από τις πιο μεγάλες, τις πιο απαιτητικές, ήταν πρόκληση προσωπική και συνάμα εθνική. Αν την απέφευγα, θα μου άφηνε ένα αίσθημα φυγομαχίας.

Παρέκαμψα λοιπόν ενστάσεις και προειδοποιήσεις, κι επικεντρώθηκα στο στόχο. Ήθελα να στήσω μια πρότυπη οργάνωση, να τη στελεχώσω με άξιους ανθρώπους, να τους εμπνεύσω το όραμα και τους σκοπούς των Ολυμπιακών Αγώνων. Να δημιουργήσω έναν αποτελεσματικό οργανισμό, ικανό να επιτελεί το έργο του έγκαιρα και υπεύθυνα, με πνεύμα ομαδικότητας, με συναίσθηση του επείγοντος χωρίς αίσθημα πανικού. Έναν οργανισμό που να δουλεύει σκληρά, αλλά να χαίρεται αυτό που κάνει. Πίστευα ότι οι στόχοι αυτοί ήταν πιο δυνατοί από τα προβλήματα που θα συναντούσα. Κάθε ακλόνητη πίστη, βέβαια, εμπεριέχει ένα είδος αφέλειας.

Το έργο

Για την Ελλάδα –και όχι μόνο– το εγχείρημα της προετοιμασίας των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν μια εμπειρία πρωτόγνωρη. Το μέγεθος και η πολυπλοκότητα των προβλημάτων τεράστια. Το οργανωτικό μέρος περιελάμβανε εκατοντάδες προγράμματα και υποπρογράμματα και χιλιάδες συγκεκριμένα έργα, που απαιτούσαν λεπτομερή σχεδιασμό και δέσμευση πόρων. Η οργανωτική δομή έπρεπε να αλλάξει δύο και τρεις φορές ανάλογα με τις φάσεις της προετοιμασίας. Το ανθρώπινο δυναμικό έπρεπε να διπλασιάζεται από χρόνο σε χρόνο, να εκπαιδεύεται κατάλληλα και να εμφορείται από το σωστό πνεύμα για να αποδίδει στον απαιτούμενο βαθμό. Η συνεργασία με την κυβέρνηση, την τοπική αυτοδιοίκηση, τους εμπλεκόμενους φορείς και την ίδια την κοινωνία, οι σχέσεις με την Ολυμπιακή Οικογένεια, τα Μέσα Ενημέρωσης, τους χορηγούς, συνιστούσαν μια πολυδιάστατη πρόκληση που πολλές φορές θύμιζε ισορροπία τρόμου. Η Οργανωτική Επιτροπή έπρεπε να κινηθεί γρήγορα – αντιμετωπίζοντας σε κάθε βήμα ένα πλέγμα αντικρουόμενων παραγόντων, παρεμβάσεων, συμφερόντων.

Μερικοί ενδεικτικοί αριθμοί (με βάση τους Αγώνες του Σύδνεϋ) εικονογραφούν το μέγεθος του εγχειρήματος:

Η όλη διαχείριση έργου απαιτεί τη μηνιαία παρακολούθηση 25.000 δραστηριοτήτων και συνεπάγεται 3.500 έμμισθους, 60.000 υπεργολάβους και 50.000 εθελοντές. Η φιλοξενία απαιτεί 24.000 δωμάτια για την Ολυμπιακή Οικογένεια, 15.000 κρε-

βάτια στα ολυμπιακά χωριά για τους αθλητές, 6.000 κρεβάτια για τα ΜΜΕ και 1.200 κρεβάτια για κριτές και συνοδούς. Αυτό μεταφράζεται σε 20.000 σεντόνια, 70.000 πετσέτες και 60.000 τόνους απορριμμάτων σε καθημερινή βάση, και συνολικά 2 εκατομμύρια γεύματα αθλητών και προσωπικού ομάδων. Για τις μεταφορές χρειάζονται 4.000 οχήματα, 3.500 λεωφορεία και 25.000 οδηγοί. Οι διαπιστεύσεις φτάνουν τις 200.000. Το νομικό μέρος περιλαμβάνει 50.000 συμβάσεις. Σε τεχνολογικό επίπεδο, απαιτούνται 35.000 σελίδες internet, 700 εφαρμογές multimedia, 10.000 συσκευές ασύρματης επικοινωνίας και 5.000 κινητά. Το broadcasting απαιτεί 800 κάμερες για 3.500 ώρες τηλεοπτικής κάλυψης. Και πάει λέγοντας. Ένα εγχείρημα titάνιο – όχι όμως ακατόρθωτο.

Δουλειά μου ήταν να το καταστήσω όχι μόνο δυνατό, αλλά και επιτυχημένο.

Στην αρχή αυτής της προσπάθειας, με αφετηρία τον Ιανουάριο του 1998, ξεκινήσαμε από το μηδέν. Κυριολεκτικά, δεν υπήρχε τίποτε. Ούτε γραφεία, ούτε υπάλληλοι, ούτε πόροι, ούτε νομικό πλαίσιο. Ήμασταν ο πρόεδρος της οργανωτικής επιτροπής, εγώ, η τετραμελής διωπουργική επιτροπή και ένα 15μελές ΔΣ. Στο πρώτο εκείνο στάδιο, ενώ ο υπουργός Πολιτισμού Ευ. Βενιζέλος δρομολογούσε την έγκριση του ιδρυτικού νόμου, ξεκίνησα με φρενήρεις ρυθμούς έναν κύκλο ενημέρωσης.

Διάβασμα, ταξίδια, συνεντεύξεις. Απορροφούσα σαν σφουγγάρι κάθε διαθέσιμη πληροφορία, συνάντησα και μίλησα με πολλά μέλη της Ολυμπιακής Οικογένειας, μελέτησα τις εμπειρίες από προηγούμενες διεξαγωγές Αγώνων. Έκανα μόνος μου μια πρώτη καταγραφή των συνολικών διαστάσεων του έργου,

προχώρησα σε έναν γενικό προσδιορισμό των στόχων και των κατευθυντήριων γραμμών, και καθόρισα τις άμεσες προτεραιότητες.

Έθεσα εξαρχής υψηλούς στόχους, χωρίς αυταπάτες σε σχέση με το μέγεθος των δυσκολιών. Εκείνο που δεν μπορούσα εκ των πραγμάτων να ξέρω ή να προβλέψω ήταν οι ιδιόμορφες τριβές και αντιστάσεις αυτού που κοινώς αποκαλείται *ελληνική πραγματικότητα*. Οι μικροπρέπειες, ο αλληλοφαγωμός συμπεριόντων, οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες, τα προσωπικά παιχνίδια και φιλοδοξίες, το κλίμα ασυνεννοησίας και η έλλειψη συντονισμού έβαζαν συνεχώς προσκόμματα στη λειτουργία της Επιτροπής και δυσκόλευαν την παραγωγή έργου. Παρόμοιες δυσκολίες δεν αντιμετώπισαν οι οργανωτικές επιτροπές του Σύνδευ και της Βαρκελώνης – ούτε καν της Ατλάντας, που είχε πολλά αλλά διαφορετικά από τα δικά μας προβλήματα συνεργασίας. Στην πορεία των δύομισι χρόνων της θητείας μου, άκουσα ουκ ολίγες φορές να με κατηγορούν ότι είμαι άσχετος με την ελληνική πραγματικότητα. Τους απαντούσα ότι βίωσα κι έμαθα αυτή την περιβόητη ελληνική πραγματικότητα, αλλά συνειδητά αρνούμαι να ταυτιστώ μαζί της. Δεν εξήλωσα ρόλο παράγοντα ή πολιτικού. Είχα κληθεί ως τεχνοκράτης για ν' αναλάβω ένα γιγάντιο «τεχνικό» εγχείρημα. Σκοπός μου ήταν να δημιουργήσω ένα πρότυπο αποτελεσματικής διοίκησης, χρηστής διαχείρισης και αποδοτικής συνεργασίας, το οποίο να αποτελούσε μέρος της κληρονομιάς που θα έμενε μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Κατά τη διάρκεια της θητείας μου απέκτησα αναγκαστικά γερό «στομάχι». Αλλά παρέμεινα με καθαρή συνείδηση.